

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 19Co/5/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117209786  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117209786.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobkyne L., zastúpená M. proti žalovanému M., zastúpený X., o zaplatenie 990,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 17Csp/89/2017-65 zo dňa 06. septembra 2018, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po právnej stránke aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 137 CSP. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa v tomto konaní domáha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému, ktorý sa bezdôvodne obohatil tým, že prijal od nej plnenie vo výške prevyšujúcej jej plnenie z neplatnej úverovej zmluvy. Obrana žalovaného spočívala predovšetkým vo vznesení námietky premlčania tohto práva, pričom na základe zisteného skutkového stavu súd konštatoval, že žalobkyňa nechala pred podaním žaloby na súd uplynúť subjektívnu premlčaciu dobu v trvaní dvoch rokov, ako aj objektívnu premlčaciu dobu v trvaní troch rokov. S ohľadom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovený v jeho rozsudku, sp. zn. 3Cdo/41/2012 a všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platné v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt*, podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva, dospel k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný. K uplynutiu subjektívnej premlčacej doby uviedol, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil najneskôr poukázaním poslednej splátky úveru v sume 13 Eur dňa 28.12.2012. S argumentáciou právneho zástupcu žalobkyne, že 1) žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil, kvalifikovane dozvedela až po dátume 01.02.2017, teda po porade s advokátom, 2) že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa mohla najskôr dozvedieť až vyhlásením rozsudku o veci samej dňa 27.05.2015 (rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 20C/64/2014) a že 3) žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia nemala ako kvalifikovane dozvedieť, pretože mala za to, že ohľadnej zmluvy o úvere je všetko v poriadku, sa súd nestotožnil. Vyslovil názor, že plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by oprávnený mohol podať žalobu, pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba, neznalosť právnych predpisov a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik, či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Uviedol, že argumentácia žalobkyne je postavená (zjednodušené povedané) na jej chápaní samej seba ako subjektu právnych vzťahov, v ktorých sa ocitá bez svojej

vôle, bez akejkolvek vedomosti o svojich právach, ako jediná obeť zmluvného vzťahu. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobkyne, že nemohla uplatniť nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakala na rozhodnutie súdu. K tejto argumentácii súd uviedol, že žalobkyňa (spotrebiteľ) mala právo v konaní podať tzv. vzájomnú žalobu. Na podporu argumentácie o uplynutí subjektívnej premlčacej doby poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/315/2017 zo 06.09.2017 a tiež rozhodnutie, sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016. Pri zdôvodnení uplynutia objektívnej premlčacej doby akcentoval, že žalobkyňa opomína skutočnosť, že úverovú zmluvu neuzatvoril len sám žalovaný. Vyslovil, že je daná oprávnená pochybnosť o absencii elementárnej spravodlivosti, ak žalobkyňa sama žalovaného za účelom poskytnutia úveru oslovila, dobrovoľne podpísala úverovú zmluvu, na ktorej bola uvedená výška úroku viac ako 70 % a v súčasnosti argumentuje úmyslom žalovaného veriteľa obohatiť sa na jej úkor, úžerníckym úrokom a pod. Jej úvaha totiž nereflektuje to, že žalobkyňa v čase podpisu úverovej zmluvy obdržala od žalovaného určitú sumu peňazí, pričom existovalo objektívne riziko, že veriteľ hypoteticky sa vrátenia poskytnutého úveru nikdy nedomôže. Úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne je potrebné vnímať aj v tých súvislostiach, že žalobkyňa bola ochotná čerpať úver za úrok vo výške viac ako 70 % ročne. Mal za to, že konštatovanie žalobkyne, že konanie žalovaného je vopred premyslené, z hľadiska pomeru rizika voči dosiahnutému zisku s tým, že žalovaný dlhodobo ignoruje zákonné povinnosti, napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednanie vysokých úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru, či nesprávny postup pri uzatváraní zmlúv, uspokojovanie pohľadávok na základe dohôd o zrážkach zo mzdy, je len ničím nepreukázanou hypotézou. Uviedol, že úmyselné bezdôvodné obohatenie vzniká vtedy, ak povinný z bezdôvodného obohatenia má úmysel sa obohatiť na úkor iného, a to už v čase prijatia plnenia bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu alebo z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Uvedený vnútorný psychický vzťah žalovaného sa v okolnostiach daného prípadu žalobkyňi nepodarilo preukázať. Absencia úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne vyplýva aj zo skutočnosti, že žalovaný podal žalobu o zaplatenie príslušenstva istiny úveru a v ním začatom konaní nebol úspešný.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 990,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 03.05.2017 do zaplatenia. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil zaplatením poslednej splátky úveru v sume 13 Eur dňa 28.12.2012, nakoľko okamih, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že žalovanému zaplatila viac ako mala, teda o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, bol až okamih vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015. Pokiaľ aj súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobkyňa opomenula skutočnosť, že úverovú zmluvu neuzatvoril len sám žalovaný, vyslovila názor, že konanie žalovaného bolo od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne vedené s nepriamym úmyslom. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie žalovaného (aj keď nepriamo). Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, v ktorom bolo uvedené, že v zmluve uvedený úrok vo výške 22,38 % nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, nemožno ho označiť inak ako úžerný a odporujúci dobrým mravom a odvolaciemu súdu neprináleží ho upravovať tak, aby zodpovedal zákonnej požiadavke v súlade s dobrými mravmi, k limitom pri dojednaní výšky úrokov pri peňažných pôžičkách (úveroch). Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, z ktorého vyplýva, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Uviedla, že neprimerane vysoké poplatky za poskytovanie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Uviedla, že zhodný názor ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa, potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa posudzovalo množstvo spotrebiteľských zmlúv spoločnosti M., s.r.o. Zdôraznila, že z ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že subjektívna vedomosť oprávneného o tom, že sa na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatil, musí byť skutočná. Nie je pritom rozhodujúce, či sa o svojom práve nedozvedela vlastným zavinením, teda, či sa mohla

o svojom práve dozvedieť, alebo mala dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Uviedla, že tento moment je práve čas vyhlásenia rozsudku vo veci, sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu na konanie žalovaného, je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka zamerané na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a zároveň žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že žaloba bola podaná s vedomím, že tvrdený nárok je premlčaný. Už v konaní, sp. zn. 20C/64/2014 bol vedľajší účastník tam žalovanej strany zastúpený tým istým advokátom ako žalobkyňa v tomto konaní, preto sa žalobkyňa mohla potrebné skutočnosti dozvedieť a žalobu podať už v roku 2015. Vo vyjadrení poprel, že k bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť úmyselným konaním žalovaného. Pokiaľ by mala byť aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bolo by nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Žalobkyňa neuviedla a nepreukázala jedinou skutočnosť o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Je nereálne tvrdenie žalobkyne, že žalovaný, ak chcel dosiahnuť vyšší zisk, tak musel vedieť, že musí porušiť právne predpisy. Ide skôr o umelo konštruované tvrdenie, nemajúce oporu v nejakej dokázanej skutočnosti.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

5. V posudzovanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia v sume 990,02 Eur s príslušenstvom, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru a revolvingu vo výške 1.068,08 Eur a žalobkyňou zaplatenými platbami vo výške 2.058,10 Eur. Žalovaný na svoju obranu vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobkyňa nechala pred podaním žaloby uplynúť subjektívnu, aj objektívnu premlčaciu dobu a uplatnený nárok z dôvodu premlčania zamietol. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje, nakoľko prvoinštančný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správne právne závery, na ktoré v podrobnostiach v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. V podanom odvolaní neboli uvedené žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

6. Podstata odvolacích námietok spočíva v nesúlase odvolateľky s názorom súdu prvej inštancie, že pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula subjektívna, aj objektívna premlčacia doba. Podľa názoru odvolateľky v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko na strane žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, čím sa premlčuje inak 3-ročná objektívna premlčacia doba. Uviedla, že s ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bola daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyni, a teda bol daný aj v čase, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi. Nemožno ho hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Nesprávne právne posúdenie veci sa týka aj subjektívnej premlčacej doby, keď subjektívna vedomosť žalobkyne o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, bol daný momentom času vyhlásenia a odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015.

7. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Plynutie týchto lehôt je stanovené odlišne. Plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre počiatok plynutia dvojročnej subjektívnej

premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, prípadne aj skôr. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/67/2011 sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto okolnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

8. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa úverovú istinu zaplatila poukázaním poslednej splátky úveru v sume 13 Eur dňa 28.12.2012. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že týmto dňom po prvýkrát vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne a žalobkyňa bola oprávnená podať žalobu dňom zaplattenia poslednej splátky. Týmto dňom žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Žalobkyňa bola, pokiaľ ide o uzavretú zmluvu o úvere, v súdnom spore so žalovaným, ktorý sa v konaní na Okresnom súde v Trenčíne, sp. zn. 20C/64/2014 domáhal plnenia z tejto úverovej zmluvy a mala nepochybnú vedomosť o tom, koľko z poskytnutej sumy úveru žalovanému na istinu zaplatila. Už obrana žalobkyne, ako spotrebiteľky v tomto konaní, bola založená na tom, že veriteľ má nárok iba na zaplattenie istiny úveru, a to bez poplatkov a úrokov za poskytnutie úveru. V danom prípade preto neobstojí argumentácia odvolateľky, že pre počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci moment vyhlásenia a odôvodnenia rozsudku, sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015.

9. Plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené, bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor. V zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (R 25/1986).

10. V danej veci sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobkyne, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho by sa trojročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Napriek argumentácii žalobkyne, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá okolnosť by mala vplyv na dĺžku objektívnej premlčacej doby. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno uvažovať o tom, že by žalovaný úmyselne uzatváral neplatné zmluvy, a že jeho konanie bolo zamerané výlučne na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Takýto záver z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýval.

11. V desaťročnej premlčacej dobe sa v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bolo bezdôvodné obohatenie získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka.

12. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie s tým, že nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne spočíva v konaní žalovaného pri uzatváraní zmluvy, pri nerešpektovaní povinností stanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami zameranými na ochranu spotrebiteľa. Nenáležitá je aj argumentácia, že aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa pri posudzovaní viacerých spotrebiteľských zmlúv spoločnosti M., s.r.o. dospelo k záveru, že viaceré

zmluvné podmienky, zakomponované v zmluvách žalovaného, sú neprijateľné, spoločnosť využíva finančnú situáciu spotrebiteľov.

13. Odvolací súd má za to, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 súd vyslovil, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax, týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé osebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Povinnosťou je teda skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu.

14. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade, s poukazom na okolnosti uzatvorenia konkrétnej úverovej zmluvy, s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. V danom prípade žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, čo možno vyvodiť aj z konania, ktoré proti dlžníčke ako spotrebiteľke v konaní, sp. zn. 20C/64/2014 viedol, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Ako uvádza súd prvej inštancie, úverovú zmluvu neuzatvoril len sám žalovaný. Bola to práve žalobkyňa, ktorá oslovila žalovaného za účelom poskytnutia úveru, dobrovoľne podpísala listinu (úverovú zmluvu), na ktorej bola uvedená výška úroku viac ako 70 %. Za daných okolností preto nemožno dospieť k záveru, že žalovaný mal úmysel získať majetkový prospech na úkor žalobkyne.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).